

ISBN 978-86-82873-15-0

ИНСТИТУТ ЗА СРПСКИ ЈЕЗИК САНУ

ШЕЗДЕСЕТ ГОДИНА
ИНСТИТУТА ЗА СРПСКИ ЈЕЗИК
С А Н У

ЗБОРНИК РАДОВА I

Уређивачки одбор:

др Гордана Јовановић, редовни професор, др Александар Лома, дописни члан САНУ, др Предраг Пипер, дописни члан САНУ, др Слободан Реметић, дописни члан АНУРС, др Стана Ристић, научни саветник, др Срето Танасић, научни саветник

Главни уредник:

Срето Танасић

БЕОГРАД
2007

CIP — Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

811.163.41:005.71(497.1),,1947/2007“
811.163.41(082)

ШЕЗДЕСЕТ година Института за српски језик САНУ : зборник радова I / уредник Срето Танасић. — Београд : Институт за српски језик САНУ, 2007 (Београд : Чигоја штампа). 494 стр. ; — 24 cm

Тираж 500. — Напомене и библиографске референце уз текст. — Библиографија уз поједине радове.

ISBN 978-86-82873-15-0

1. Танасић, Срето [уредник]

а) Институт за српски језик САНУ (Београд) — 1947–2007

б) Српски језик — Зборници

COBISS.SR-ID 145323020

Рецензенти:

академик Милка Ивић, др Гордана Јовановић, редовни професор,
др Александар Лома, дописни члан САНУ, др Предраг Пипер, дописни члан САНУ,
др Слободан Реметић, дописни члан АНУРС, др Стана Ристић, научни саветник,
др Срето Танасић, научни саветник

Секретари редакције:

мр Владан Јовановић
Марина Спасојевић

Израду и штампање финансирало је Министарство науке Републике Србије.

Издаје:

Институт за српски језик САНУ, Буре Јакшића 9

Коректура:

Владан Јовановић и Марина Спасојевић

Припрема за штампу:

Давор Палчић (palcic@eunet.yu)

Штампа:

ЧИГОЈА ШТАМПА
Београд, Студентски трг 13
chigoja@eunet.yu
www.chigoja.co.yu

Тираж

500

САДРЖАЈ

Предговор	7
-----------------	---

I

Драго Ћупић — Срето Танасић: <i>Шездесет година Института за српски језик САНУ</i>	11–18
Ирена Грицкат-Радуловић: <i>Наука о језику у делатности Академије</i>	19–106
Милка Ивић: <i>Александар Белић (2. VIII 1876 — 26. II 1960)</i>	107–109
Милка Ивић: <i>Актуелности Белићевих погледа на именицу</i>	111–123
Драго Ћупић: <i>Михаило Сивановић (Свијена Пийерска, 1903 — Београд, 1991)</i>	125–130
Стана Ристић: <i>Прва лексикографска школа у Институту за српски језик САНУ</i>	131–149
Марта Бјелетић: <i>Пројекат „Етимолошка истраживања српског језика и израда Етимолошког речника српског језика“</i>	151–170
Гордана Јовановић — Виктор Савић: <i>Пројекат „Обрада старих српских писаних синонима и израда Речника црквенословенског језика српске редакције и Српскословенског јеванђељског речника“</i>	171–177
Слободан Реметић: <i>Шездесет година дијалектологије у Институту за српски језик</i>	179–193
Предраг Пипер: <i>Савремени српски књижевни језик у истраживањима и издањима Института за српски језик САНУ</i>	195–204

II

Милка Ивић: <i>О специфичном лексичко-морфолошком ентитету пут</i> ..	207–214
Миланка Бабић: <i>Грамаичко-прагматичке везе презентативних партикула ево, ето, ено у екскламазивним конструкцијама</i>	215–228
Милета Букумирић: <i>Изучавање српског језика на Филозофском факултету у Приштини</i>	229–242
Даринка Гортан-Премк: <i>Српска лексикографија данас. Три предлога</i> ..	243–247
Јасмина Грковић-Мејдор: <i>Језик српске средњовековне писмености: достигнућа и задаци</i>	249–266
Милорад Дешић: <i>Српски језик као страни у теорији и пракси</i>	267–271
Милан Драгичевић: <i>Прекодрински мост (поводом 60 година постојања Института за српски језик САНУ)</i>	273–278

Радмила Жугић: <i>Генитивне предлошко-падежне синтагме узрочног значења с предлогом од у говору јабланичког краја (паралеле с приренско-тимочким и косовско-ресавским говорима)</i>	279–291
Гордана Јовановић: <i>Бура Даничић, Рјечник из књижевних старијих српских — дело нејролазне лексикографске вредности</i>	293–297
Милош Ковачевић: <i>Међуоднос фуџура I и фуџура II имперфективних глагола</i>	299–311
Ана Кречмер: <i>Славеносрпска писменост и њено значење за историјску српистику</i>	313–320
Władysław Lubaś: <i>Мój naukowy Belgrad</i>	321–329
Јордана Марковић: <i>Српска дијалектологија после</i>	331–338
Герхард Невекловски: <i>Српски језик у Аустрији</i>	339–348
Милош Окука: <i>Српистика у Баварској</i>	349–365
Бранислав Остојић: <i>Досадашњи резултати, стање и будући задаци науке о српском језику у Црној Гори</i>	367–373
Звездана Павловић: <i>Поглед на оронимију Србије</i>	375–380
Јованка Радић: <i>Пол и категоријална припадност назива за лица у српском језику</i>	381–400
Милорад Радовановић: <i>Ојолски пројекат</i>	401–416
Милица Радовић-Теших: <i>Славови М. Пешикана о језику у Црној Гори</i>	417–425
Андрей Н. Соболев: <i>Календарная лексика балканских славян</i>	427–443
Димитрије Стефановић: <i>Нешто о лингвистичкој српистици на Универзитету у Будимпешти у прошлости и данас</i>	445–461
Рада Стијовић: <i>Семантичко-орфографске дистинкције неких сложеничких образовања</i>	463–470
Светлана Михаиловна Толстая: <i>Языковой образ пустого</i>	471–480
Пол-Луј Тома: <i>Српистика у Француској</i>	481–494

ISBN 978-86-82873-15-0, p. (207–214)

УДК 811.163.41'373.4

811.163.41'373.612

2007.

МИЛКА ИВИЋ
(Београд)

О СПЕЦИФИЧНОМ ЛЕКСИЧКО-МОРФОЛОШКОМ ЕНТИТЕТУ ПУТ

Истраживање изложено у овом раду усмерено је ка томе да осветли пажње вредне, а досад у стручној литератури неописиване, значењске, функционалне и обличне специфичности оног лексичког ентитета *ћућ* који се најчешће отелотворује у споју са простим и редним бројевима као одговарајући обавештајни сигнал ситуације избројавања. У завршном је излагању наглашено да би упознавање с оним што је речено о употребним могућностима разматраног српског лексичко-граматичког ентитета било од посебне користи оним научним посленицима који, на основу своје информисаности о актуелним лексичко-граматичким отелотворењима широм света, настоје да што правилније проникну у оно најважније — у принципе по којима функционише људски ум.

Кључне речи и појмови: специфичан лексичко-морфолошки ентитет, једанпут, двапут, два пута, два пута два су четири, овог пута, први пут, прагматска маркираност, првом приликом, овом приликом, сваки пут, сваком приликом, следећом приликом, много пута, етимолошка релација, когнитивно устројство језика.

Језичка датост коју имамо у виду није без разлога у наслову овог рада окарактерисана као „сп е ц и ф и ч а н лексичко-морфолошки ентитет“. Њој, наиме, није само доступна морфолошки зависна, суфиксална служба већ и самостална употреба на плану синтаксе, таква где она функционише као одговарајући информативни еквивалент или одређеној именичкој, или одређеној глаголској лексеми — уп., с једне стране, *ОдједанПУТ (се враћа оћворише* и сл.), а, с друге, *Овог ПУТА (неће он говорићи* и сл.) = *Овом ПРИЛИКОМ (неће он говорићи* и сл.) и *(Кажу, сине, колико је) два ПУТА два ...* и сл. = *(Кажу, сине, колико је) два ПОМНОЖЕНО са два ...* и сл.¹

---

¹ Чињеницу да лексички ентитет који је предмет нашег интересовања стоји у најнепосреднијој етимолошкој вези с називом одређене просторне датости није, разуме се, мимоишла стручна пажња. У етимолошком речнику Skok 1972, под одговарајућом одредницом, наведен је, на пример, податак о томе да прасловенска лексема

Опширније податке не само о овим већ и о разним другим употребним специфичностима разматране лексичке ознаке ставља заинтересованима на увид излагање које следи.

* * *

Могућност суфиксалне употребе језичког елемента који нам је у жижи пажње отвара собом догађајна ситуација избројавања, али само онда кад у такву ситуацију нису укључени редни, већ прости бројеви, будући да се, при том избројавању, лексички ентитет *йуџ* никада не спаја са редним бројевима у јединствену лексичко-морфолошку целину — уп. *йрви йуџ*, *други йуџ*, *йрећи йуџ* итд. (никако: **йрвиуџ*, **другиуџ* ... итд.).

Што се пак простих бројева тиче, *један* се разликује од свих осталих представника истог бројног низа по чињеници да он исказном елементу *йуџ*, приликом избројавања, доследно намеће суфиксалну оствареност — уп. увек: *једанйуџ*², никад: **један йуџ*. По том критерију, једном речју, та почетна јединица датог бројног низа испољава маркрано лексичко-морфолошко понашање (у јакобсоновском слислу термина).

Избројна лексичка ознака *йуџ*, уколико се остварује уз просте бројеве који су већи од *један*, у неким приликама добија, а у другим не добија, наставачко проширење *-а*. Тај феномен је проблем за себе, који такође очекује одговарајуће осветљавање.

Прво што смо у вези с њим дужни напоменути јесте факат да избројна ознака о којој говоримо не може добити проширење *-а* баш у свим случајевима кад је ситуациона датост с називом *једанйуџ*³ у ко-

pontъ може постати „izraz množenja“, и то не само у словенским језицима; „upog. via > stfr. veie > fois“.

² Синоним израза *једанйуџ* је израз *једном*. Та синонимска веза је постојала и у Вуковом времену, што сазнајемо консултујући његов *Српски рјечник*. Тамо су забележене обе те речи, прво, разуме се, *једанйуџ*, а потом *једном*. На њихову истозначност скреће нам пажњу сам Вук — уп. следеће податке изнете под одредницом *једанйуџ*: „1) einmal, semel, 2) einmal, aliquando, cf. једном“ са идентичним подацима изнетим под одредницом *једном*: „1) einmal, semel, 2) einmal, aliquando“.

³ Израз *једанйуџ* може се подврћи обличком проширењу фактом додавања префикса *од-* (*једанйуџ* → *одједанйуџ*) и тиме преобратити у израз са значењем 'изненада', 'неочекивано'. Једино у том тако, и облички, и семантички, преобраћеном виду може језички ентитет чија је основна лексичка форма изведена употребом суфиксалног елемента *-йуџ* бити коришћен и за детерминацију адјективног типа. Наиме, у РСАНУ је посебно забележена реч *одједанйуџни*, за коју се каже да значи: „који се деси, настане одједном; изненадан, неочекиван“.

личинском погледу превазиђена. На то стање ствари упозорени смо још 1993. године. Наиме, аутори Правописа 1993 Матице српске прво су констатовали да је могуће рећи не само *двайуџи* већ и *два йуџа*, не само *џријуџи* већ и *џри йуџа*, а потом додали и ову релевантну опску: „уз остале бројеве боље је ПУТА: четири пута, седам пута итд.“ (ор. cit., стр. 456).

Данас, судећи бар по малој анкети коју сам спровела међу аутентичним Београђанима, поједини говорни представници стандардног српског енергично одбијају да прихвате као граматички исправно избројавање веће од 'три' без завршетка *-а*, тј. могућност да се, без огрешења о језичку правилност, поред *Четири йуџа сам јој њелефонирала*, *Седам йуџа сам му њо истјо њонављала* и сл. каже и **Четири йуџи ...*, **Седам йуџи ...* и сл.

Прости бројеви већи од *један* служе или изношењу одређеног фреквенцијског податка, тј. податка о томе колико се пута нешто понавља, понављало, или ће се поновити у времену (уп. *Два йуџи сам њокушавала да је добијем њелефоном, али узалуд — нико се не јавља* и сл.), или информације о броју прилика у којима се то и то догађа, догодило, или ће се догодити (уп. *Два йуџа је о њој баш ружно говорио; не само онда на Веснином рођендану већ и њосле, кад смо били код Ђоке на слави* и сл.).

Уколико је значење 'у две прилике' посреди, суфиксална оствареност избројне ознаке *йуџи* обавезно изостаје; при изговору се посебно наглашава реч *два*, а посебно *йуџа*, што аутоматски подразумева њихово раздвојено писање.

На то како ће простим бројем *два* бити исказан очекивани податак пресудно утиче контекстуално окружење. У том је погледу посебно илустративна дијалогска ситуација, и то она која се оличава давањем одговора на управо постављено питање.

Питање, рецимо, *Да ли је он о њоме већ говорио?* може добити опширнији одговор, и то такав којим се тражени податак износи јединствено лексичко-граматички структурираном језичком даташћу *двайуџи* — уп. *Јесте; и њо двайуџи!*, док је у питању *Колико је йуџа он о њоме већ говорио?* сасвим прикладан најкраћи могући одговор, такав који се састоји од свега две одвојено изговорене (односно написане) речи: *Два йуџа!*

До цепања јединствено оформљеног бројног израза *двайуџи* на два посебна исказна ентитета, тј. на оствареност исказне верзије *два йуџа*, долази онда кад се пажња учесника комуникације првенствено усредсређује не на дату количину 'два', већ на факат понављања (у укупној количини од 'два') онога о чему је у разговору реч.

Још поодавно, у свом познатом раду Lambrecht 1994, говорећи о „статусу прагматске маркираности граматичких структура“ („the pragmatic markedness status of grammatical structures“ — op. cit., стр. 17), Knud Lambrecht је упозорио стручну јавност на чињеницу да, у приликама кад постоје две, наизглед истозначне граматичке структуре, од којих се једна, под одређеним контекстуалним околностима, доследно остварује на посебан начин, ту структуру треба убројати у прагматски маркиране језичке ентитете. Усвојимо ли тај управо описани Lambrecht-ов критериј разврставања, укључићемо исказну верзију *два њуџа*, за разлику од исказне верзије *двајуџи*, међу оне српске изјавне датости које су прагматски маркираног карактера.⁴

Пре пуне три деценије, на стр. 598. свога рада Stampe 1976, David Stampe је скренуо пажњу на чињеницу да се две разне ствари никако не могу квантитативно ближе одредити истом, само једном изговореном (односно написаном) ознаком броја, већ се та ознака мора, на одговарајућем месту, поново изговорити (односно написати). Као пример навео је неприхватљив исказ **two apples and oranges = *две јабуке и њоморанце*, а прихватљив: *two apples and two oranges = две јабуке и две њоморанце*. Иста та опсервација је валидна и кад се ради о ознакама фреквенцијског показатеља *двајуџи*, односно *два њуџа*. Прихватљиво је рећи: *Двајуџи* (односно *два њуџа*) *сам јој слао њисмену њоруку* и *Двајуџи* (односно *два њуџа*) *сам њокушавао да је добијем њелефоном*, а неприхватљиво: **Двајуџи* (односно *два њуџа*) *сам јој слао њисмену њоруку* и *њокушавао да је добијем њелефоном*.

Као што смо већ помињали, у служби фреквенцијских означивача јављају се и редни бројеви комбиновани с исказним елементом *џуџи*, који, при том, доследно не заузима суфиксалну морфолошку позицију. Постоји, међутим, један сасвим посебан случај, нерегистрован у РСАНУ и РМС, а данас и те како присутан у свакодневној разговорној пракси говорних представника стандардног српског. Људи, наиме, кад им је потребно да исказу информацију ’неком другом приликом’, њу или баш тим речима исказују, или прибегавају употреби лексичке

⁴ Термин *прагматски* Lambrecht је употребио у складу с дефиницијом прагматског проучавања коју је изнео Mark Baker у својој књизи Baker 1992. По Baker-у, кад је, рецимо, у жижи пажње значењска проблематика, прагматским се називају она проучавања која се не интересују за питање како је дато значење генерисано од стране језичког система, већ за то како га, у разговорном поступку, преносе један другом, односно како манипулишу њиме присутни учесници тога разговора („the study of meaning not as generated by linguistic system, but as compeyed and manipulated by participants in a communicative situation“ — op. cit., стр. 17).

јединице коју отелотворује јединствен спој исказне датости *други* и исказне датости *йуѝ*, а чији је значењски садржај с том информацијом истоветан — уп. *Исѝричаћу ѝи ѝо другиуѝ, сад не могу, видиш да журим = Исѝричаћу ѝи ѝо другом ѝриликом, сад не могу, видиш да журим.*

Од када је Charles Fillmore, у раду Fillmore 1966, указао на потребу да, како при теоријским проучавањима, тако и практично, тј. при настави језика, стручна пажња буде управљена и на питање којим се све лексичко-граматичким средствима може обављати деикт и ч к о указивање на време, начини обележавања временске деиксије редовно су „на дневном реду“ стручних подухвата у најразличитијим језичким срединама широм света.

Наша језичка датост *йуѝ* среће се и у служби средства за исказивање деиктичког овремењавања. Ту службу она остварује у синтагматском споју с деиктичком заменицом *овај*, који јој, у информативном погледу, аутоматски прибавља синонимијски однос према именици *ѝрилика* — уп. *Овог ѝуѝа не смеш да нас лажеш! са Овом ѝриликом не смеш да нас лажеш!*

У деиктичке заменице спадају, као што знамо, поред заменичког ентитета *овај* и ентитети *ѝај* и *онај*. И они су такође способни да образују синтагматску конструкцију с именицом *ѝрилика*: *ѝом ѝриликом, оном ѝриликом*, али не и са избројном ознаком *йуѝа*. Није уобичајено да се каже **Тог ѝуѝа си нас лагао* или **Оног ѝуѝа си нас лагао*.

Међу указиваче на одређену ситуацију / одређене ситуације, у којима или долази, или је долазило, или ће долазити до тога и тога, убрајају се и изрази *следећом ѝриликом* и *сваком ѝриликом* — уп. *Следећом ѝриликом ћеш и њу видеѝи, Он је сваком ѝриликом иѝѝо говорио* и сл. И ти изрази имају себи одговарајуће информативне синониме отелотворене конструкцијом с лексичким ентитетом *йуѝ*, али уз напомену да је, кад се ради о споју с речима *следећи* и *сваки*, поменути ентитет немогуће остварити у зависној падежној форми — номинативни облик је ту једино прихватљиво граматичко решење; дакле: *Следећи ѝуѝ ћеш и њу видеѝи, Он је сваки ѝуѝ иѝѝо говорио* и сл. (а никако: **Следећег ѝуѝа ћеш и њу видеѝи, *Он је сваког ѝуѝа иѝѝо говорио* и сл.).

Поводом француских лексема *beaucoup* = 'много' и *souvent* 'често', Jerry Doetjes је, у своме раду Doetjes 2007, убедљиво проговорио о чињеници да језици, по правилу, при изношењу фреквенцијског податка, не пропуштају да, ако је то потребно, фреквенцијским означивачем искажу висок количински степен фреквенцијског догађања о којем се саопштава.

У српском се језику посебним одредбеним средствима, оствареним у конструкцији с лексичким ентитетом *йуџа*, исказује како велика количинска, тако и висока фреквенцијска заступљеност нечега — уп. *Много йуџа нас је уверавао да ће доћи, ња није дошао* и сл., с једне стране, и *Чесћо йуџа нам је обећавао да ће свакако доћи, ња није дошао* и сл., са друге. Оно, међутим, што се никако не може догодити тиче се правила које важи за мале количине, односно за ретке догађаје. Наиме, мада говорни представници савременог стандардног српског не презају од тога да прибегну употреби изјавних датости *много йуџа* и *чесћо йуџа*, нико и не помишља на то да каже такође и **мало йуџа*, односно **рейко йуџа*. О овом би феномену убудуће требало на одговарајући начин водити рачуна при давању података о актуелној српској лексичко-граматичкој ситуацији, а посебно у оним стручним описима те ситуације за које се предвиђа да ће бити потом публиковани и у уџбеницима намењеним настави српског језика за странце.

Осветљавајући својим радом Nettle 1999 проблем реплика на туђи исказ, Daniel Nettle је изнео доказе за то да се у репликама може самостално појавити сваки онај део неке постојеће лексичко-граматичке структуре који су људи у стању да издвојено науче, па стога и да га издвојено преносе један другоме при дијалогским општењима (уп. „any piece of structure that can be independently learned and therefore transmitted from one speaker to another“ — оп. cit., стр. 5).

Кад већ говоримо о томе шта је нашем избројном лексичком ентитету *йуџ(а)* недоступно, дужни смо споменути и немогућност да се тај ентитет самостално изрекне као одговарајућа конверзациона реакција на управо регистровани сабеседников исказ.

Недавно публиковани рад Вубее 2006 садржи две констатације које се, својом убедљивом стручном фондираношћу, намећу за путоказе ка томе шта би требало да су завршна запажања о разматраном лексичко-граматичком ентитету *йуџ*.

Оне језичке датости, наглашава се у наведеном раду, које су биле, односно које јесу, упадљиво често у комуникативном оптицају, самим тим фактом освајају за себе потпуну аутономност у односу на језичке форме са којима иначе стоје у директној етимолошкој релацији („become autonomons from etymologically related forms“ — оп. cit., стр. 715). Данашње стање ствари у погледу употребних могућности избројног лексичког ентитета *йуџ* потврђује собом да је она етимолошки веза која се у науци помиње као прадавно постојећа између његовог назива и назива одређене просторне датости свакако морала бити прадавно и прекинута. Историчари српског језика биће убудуће

дужни да, приликом својих стручних осврта на тај ентитет, на одговарајући начин проговоре и о изразитој дуготрајности процеса његовог богађења свим оним могућностима информацијског исказивања и обличког отелотворавања који су му данас доступни.

Друга релевантна констатација са којом се сусрећемо у раду Вубее 2006 своди се на обавештење о томе да данас мање-више сви лингвисти деле уверење о томе да граматичка реалност одсликава, у ствари, собом когнитивно устројство језика („all linguists are likely to agree that grammar is the cognitive organization of language“ — *op. cit.*, стр. 711). Једном речју, упознавање шире стручне јавности са специфичностима српског избројног ентитета *йуѝ*, које смо јој, изношењем одговарајућих података, понудили, биће, надајмо се, когнитивистички оријентисаном истраживачу од користи — упутиће га на то да утврди који су когнитивни процеси најнепосредније одговорни за њихово устројавање.

ЦИТИРАНА ЛИТЕРАТУРА

- Baker 1992:** Mark Baker, *In Other Words: A Course Book in Translation*, London 1992.
- Bybee 2006:** Joan Bybee, From usage to grammar: the mind response to repetition, *Language* Vol. 82, № 4, 2006, стр. 711–733.
- Вуков Српски рјечник:** *Сабрана дела Вука Караџића књ. XI: Српски рјечник (1852)*, Београд 1986.
- Doetjes 2007:** Jenny Doetjes, Adverbs and quantification; Degree versus frequency, *Lingua* 117(4), 2007, стр. 685–720.
- Lambrecht 1994:** Knud Lambrecht, *Information Structure and Sentence Form, Topic Forms and the Mental Representation of Discourse Referents*, Cambridge 1994, Cambridge University Press.
- Nettle 1999:** Daniel Nettle, *Linguistic Diversity*, Oxford 1999, Oxford University Press.
- Правопис 1993:** *Правопис српскога језика*, Нови Сад 1993, Матица српска.
- РСМС:** *Речник српскохрватскога књижевног језика*, Нови Сад, Матица српска.
- РСАНУ:** *Речник српскохрватског књижевног и народног језика*, Београд, САНУ.
- Skok 1972:** Petar Skok, *Etimologijski rječnik hrvatskoga ili srpskoga jezika*, knj. III, Zagreb 1972, JAZU.
- Stampe 1976:** David Stampe, Cardinal Number System, *Papers from the 12th Regional Meeting Chicago Linguistic Society*, 1976, Chicago Illinois, 594–609.
- Fillmore 1966:** Charles Y. Fillmore, Deictic categories in the semantics of come, *Foundations of Language* Vol. 2, № 3, 1966, 219–227.

S u m m a r y

Milka Ivić

ON THE SPECIFIC LEXICO-MORPHOLOGICAL ENTITY *PUT*

This study aims to throw light on hitherto unnoticed particularities concerning the semantic, functional and formal realizations of a very specific Serbian lexical entity, such one which most frequently happens to be used together with numerals in order to denote a chronology of events.

The corpora data described by the author deserve attention both for their inherent interest and for their wider significance in view of the fact that they could eventually be able to provide the contemporary theories of mind with a new source of information on the ways how human brain works.